

IV. 14 Šukrovi neboli Vasudévovi se vybaví vzpomínky na minulé životy.

VASIŠTHA pokračoval: Ó Rámo, mudrc Bhrgu a bůh Jama vládnoucí času si to namířili ke břehům řeky Samangy. Jak sestupovali z pohoří zvaného Mandara, viděli krásné lesy, obývané svatými muži. Viděli mohutné slony v říji, osvícené potulné mnichy i dokonalé mudrce, obsypané květy, které na ně rozverně házely nebeské nymfy. Nakonec sestoupili do rovin hustě posetých vesnicemi a městy a zakrátko dosáhli břehů řeky Samangy.

Zde uviděl mudrc Bhrgu svého syna, který měl jiné tělo i jinou povahu než dříve. Byl pokojného založení a jeho mysl se již ustálila v klidu a míru osvícení, třebaže v hloubi zrcadlil osud živých bytostí ve vesmíru. Vypadalo to, že mysl mladého muže dosáhla naprostého klidu, v němž hra myšlenek a reakcí na ně zcela ustala. Byl čirý jako křišťál, který se nezajímá ani o to, co z jeho okolí se v něm odrazí. Jeho mysl byla prostá myšlenek o tom, čeho je „třeba dosáhnout“ nebo čeho je „třeba se zbavit“.

Čas ukázal na mladíka a řekl mudrci: „Toto je tvůj syn.“ Poté Šukra zaslechl pobídku „vstaň“ a pomalu otevřel oči. Před sebou uviděl dvě ušlechtilé zářící bytosti, které náležitě pozdravil, usadil na skále a uctivě k nim promluvil.

ŠUKRA řekl: Ó božské bytosti, jsem nesmírně potěšen, že vás vidím. Díky vaší přítomnosti zmizely klamné představy, které z mé mysli nedokázalo vypudit studium svatých textů ani pokání, znalosti ani moudrost. Nejsladší nektar se nevyrovná blaženosti zakoušené při spatření osvícených bytostí. Posvátný je každý kousek země, jehož se dotkly vaše nohy.

BHRGU mu řekl: Rozpomeň se na sebe, nejsi přece nevědomý člověk! Šukra zavřel oči a vzápětí se v něm probudily vzpomínky na předchozí životy.

ŠUKRA řekl: Hle, prošel jsem spoustou vtělení a spoustou zážitků bolesti i radosti, poznání i iluze. Byl jsem krutým králem, hamižným obchodníkem i putujícím asketou. Neexistuje radost, kterou bych neokusil, čin, který bych nevykonal, štěstí či neštěstí, kterým bych neprošel. Nyní už nic nechci a nechci se ani ničemu vyhýbat. Nechtě si přirozenost jde svou cestou. Pojď, otče, půjdeme tam, kde se nachází mé předchozí, nyní již vyschlé tělo.